

Nr 495

Av fru Sjövall m. fl., om språkutbildning för vuxna.

Inom de flesta områden av statlig och privat verksamhet, inkluderande forskning och ideella rörelser, har sedan början av 1950-talet behovet av språkkunskaper väsentligen ökat som en följd av att en allt större del av det internationella samarbetet sker genom personlig direktkontakt och att allt fler kategorier människor berörs härav i sin dagliga gärning hemma i Sverige och i uppdrag utomlands. För ett stort antal akademiker, tjänstemän, affärsanställda och industriarbetare gäller att språkkunskaper som förvärvats i skolan behöver aktualiseras, fördjupas och kompletteras och att nya språk behöver studeras, t. ex. för europamarknaden och den internationella biståndsverksamheten. Ett ständigt ökande antal personer, verkamma i Sverige inom olika samhällssektorer, behärskar icke svenska språket utan ett främmande språk blir ofta det enda kommunikationsmedlet. I detta sammanhang kan även nämnas de problem som möter den sistnämnda kategorien i fråga om inhämtande av kunskaper i svenska språket och vars lösning erbjuder likartade aspekter med utbildning för svenskar i främmande språk.

Redan 1963 nämner civilministern i proposition (157) att »språkkurser för personalen skulle övervägas».

En kartläggning rörande behovet av språkutbildning på postskolär nivå inom de ovannämnda verksamhetsområdena behöver företagas.

En utredning av språkbehovet för anställda inom bl. a. statlig förvaltning och näringslivet företogs i samband med utarbetandet av läroplanerna för det nya gymnasiet men tog huvudsakligen sikte på avnämarnas synpunkter på den grundläggande språkundervisningen.

En specialutredning behöver dock verkställas rörande behovet av postskolär språkutbildning, som tar hänsyn till det aktuella läget, särskilt till det ökade internationella samarbetet och därav ökade krav på språkkunskaper.

En sådan utredning skulle ge ett säkert underlag för bedömningen av behovet i fråga om vuxenutbildningen i språk och av angelägenhetsgraden av forskning och utvecklingsarbete härför. Den bör även pröva frågan om lämpliga former för organiserandet av en dylik språkutbildning.

Utredningen bör lämpligen anförtros en av Kungl. Maj:t utsedd expertgrupp, med uppdrag att snarast framlägga förslag i frågan.

Åberopande det framförda hemställer vi,
att riksdagen måtte hos Kungl. Maj:t anhålla om utredning avseende postskolär språkutbildning efter de riktlinjer som i motionen anges.

Stockholm den 26 januari 1966

Elisabet Sjövall

Astrid Kristensson

Sven Gustafson
i Göteborg

Johannes Antonsson